

det her emne er ikke anderledes end alle mulige andre emner.

Det, som jeg mener er problemet, er, at CD overhovedet ikke har nogen politik på det her område, men bare siger ja og ja og ja og ja, og det er ingen politik. For jeg har aldrig oplevet det anderledes end i det indlæg, som hr. Arne Melchior holdt her, måske bortset fra nogle omskrivninger frem og tilbage.

Første næstformand (Birte Weiss):

Hr. Arne Melchior. Og derefter går vi tilbage til ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

I lighed med fru Pia Kjærsgaard bestemmer jeg selv min attitude og min sprogbrug og mit nervesystem og det hele. Det bestemmer jeg selv suverænt over, og det tilkommer ikke fru Pia Kjærsgaard at kassere det. At hun ikke synes om det, kan jeg kun glæde mig over. Det er jeg helt tilfreds med.

Når jeg tager ordet i det hele taget, er det for at sige, at det ikke skal stå alene, stå uimodsagt, at vi ikke har nogen politik. Vi har givet udtryk for vores politik i så mange taler både herfra og ude i landet og i så mange artikler og programhæfter. Og vi har forholdt os til lovforslag, og vi har og så forholdt os til de to lovforslag, som det her drejer sig om, og vi stemmer ja til nogle lovforslag og nej til andre. Hvorved der ganske klart og oplagt tegner sig en politik for enhver, der kan læse og høre, men det er selvfølgelig også en forudsætning.

Søren Søndergaard (EL):

Jeg kan ikke lade være med på det håndværksmæssige plan at udtrykke en faktisk ret stor beundring for Venstre og De Konservative; det må jeg sige. For det resultat, vi har her i dag, er fuldstændig forudsigeligt, og det har været fuldstændig forudsigeligt hele vejen igennem, men alligevel er det lykkedes Venstre og De Konservative – og de har oven i købet fået en del af pressen til at hoppe på det – at skabe tvivl om, hvorvidt de ville støtte de stramminger, der ville blive lagt frem her. Selvfølgelig ville de da det.

Hvorfor har Venstre og De Konservative hele tiden villet sikre, at denne her lovgivning kom igennem? Det har de selvfølgelig villet, fordi den lovgivning – som de også selv siger det – udtrykker Venstres og De Konservatives poli-

tik. Ja, faktisk kan man gå en smule videre og sige, at den også udtrykker den politik, som er fremlagt af Dansk Folkeparti og Fremskridtspartiet.

Og det er en holdning, som tager sit udgangspunkt i, at når der kommer flygtninge til Danmark, så er det sikreste at møde dem med mistro, med formynderi og med kontrol, for så er man i hvert fald sikker på, at hvis de skulle gøre noget galt, er man forberedt på det. Og den måde, man konkret gør det på, er, at man laver forskelsbehandling – forskelsbehandling, når det gælder boligkrav, men også når det drejer sig om udlændinge, der er kriminelle, laver man forskelsbehandling.

I Enhedslisten synes vi selvfølgelig, at kriminelle skal straffes, men vi kan ikke forstå, hvorfor udlændinge, der er kriminelle, skal straffes hårdere end danskere, der er kriminelle. Det ønsker man med denne lovgivning, og det har man fået igennem.

Derfor er det selvfølgelig en kedelig dag, og det er ikke bare, fordi denne lovgivning bringer Danmark på kant med menneskerettighederne. De lærde kan så diskutere, om det er over kanten eller lige på afgrundens rand, eller hvad det er, men det er i hvert fald på kant med menneskerettighederne. Det er en lovgivning, der indfører diskrimination ved at give særlig lave ydelser til dem, der er på integrationsydelse. Det er en genindførelse af det stavnsbånd, som ellers har været afskaffet et par hundrede år.

Så vil nogle sige: Nå jo, men det går nok, for det går bare ud over de sorte, det går jo bare ud over de dér indvandrere og flygtningene. Men det er jo et meget stort spørgsmål, om det bliver ved med kun at være dem, det går ud over, for hvis man kan argumentere for, at folk, der er på integrationsydelse, så at sige selv skal betale nogle af de kurser med en nedsat ydelse, hvorfor kan man så ikke bruge den samme argumentation over for de danske bistanndsklienter? De skal jo også gå på forskellige kurser for at blive egnede til arbejdsmarkedet.

Hvis man kan bruge argumentationen om, at de skal have en bestemt bolig for at få mulighed for nogle rettigheder, hvorfor kan man så ikke også bruge den over for danskere? Jeg siger ikke, at det er regeringens intention, men der er lagt op til, at man også over for danskere kan sige: Vi kan gennemføre nogle ting, som kan betyde forringelser. Og man kan måske oven i købet fremstille det som en ligestilling med de